

všechny ledničky a mrazáky. Docela blbý, že? Všichni si tu musíme vařit jako ostatní rodiny doma. Představte si, že musíte vyklidit všechno jídlo a po necelém týdnu si ho zase přivést zpátky...

A tak jsem se rozhodla, že pojedu v neděli večer a veškeré jídlo si přivezu zase zpět. Mám s sebou obrovský kufr. Když pomineme dvouhodinové zpoždění vlaku, cesta je docela v pohodě. Problém nastává, když vcházím do budovy.

Cestu znám i se zavřenýma očima, takže píšu v telefonu smsku tátovi, že jsem na intru. Vtom mi podklouzla noha a já spadla na zem.

„Co tady sakra dělá voda?!“ rozčiluju se.

„No, to víte, byla menší havárie vody,“ odpověděla mi vychovatelka, která zrovna šla okolo.

Jasný, a zrovna musí bejt horká...

Zvedám se a jako vždycky si chci přivolat výtah zmáčknutím tlačítka. Jenže... v tom mi zabránila červená páska, kterou je tlačítko překryté. Koukám se na dveře výtahu. Je tam cedule s nápisem *Nepoužívat!!!*. Tak jdu k druhému výtahu. Úplně stejná cedule... Věnuju pohled svému kufru. Děsí mě představa, že bych s ním měla jít do desátého patra.

Jenže... nezbylo mi nic jiného. Došla jsem ke schodům a začala táhnout kufr. Vydržela jsem to neuvěřitelně dlouho. Vzdala jsem to až v prvním patře.

Celkem jsem šla něco okolo hodiny. Když jsem dorazila na pokoj, byla jsem ráda, že jsem si mohla lehnout.

Asi po dvou hodinách mě budí nepříjemný zvuk...

„Požární poplach, všichni zůstaňte na pokojích. Zkontrolujte, jestli jsou požární dveře – to znamená dveře z chodby ke schodům – zavřené, na schodech začalo hořet. Hasiči jsou už zavolaní, zachovejte klid. Všichni z nižších pater se můžete pokusit dostat ven

oknem, od třetího patra zůstaňte uvnitř. Radši zavolejte svým nejbližším, kdybyste uhořeli...“ mluvil hlas kohosi z rozhlasu.

„Anež...?“

„Ty vole, Týno, ty seš věstkyně. Co budeme dělat? My tu shoříme! Já jdu zavolat rodičům!“ zmatkovala Anežka.

„Neboj, hasiči jsou hned přes silnici. Stejně tu je vytopenej sklep, takže se ten oheň moc daleko nerozšíří. Buď v pohodě,“ snažím se ji uklidnit. Jenže... Neuklidnila jsem ji ani já, ani zvuky sirén hasičů, ani to, že po několika minutách se z rozhlasu ozvalo, že je požár uhašen a máme jít pro kontrolu ven.

Když jsme se sešli všichni venku, ptám se vychovatelky: „Prosím vás, jak je jako možné, že hořely schody? Vždyť jsou oddělené požárními dveřmi.“

„No... možná jsi měla pravdu. Někdo přivolal výtah, což... asi nějak hodilo jiskru, protože výtahovou šachtou tekla ta voda nahoru. Proto se nesměly používat.“

„Kdybyste mi řekla, že na magnetickém kopci teče voda nahoru, to bych vám možná i uvěřila... ale výtahovou šachtou? To těžko! Prostě jsem věstkyně a umím předpovědět požár schodů. I když rok předem, ale přece jenom!“